

Téma 38 – Duchovní zápas – Prorok není ctěn ve své vlasti. Přijmout Spasitele

"Vyšel odtamtud a šel do svého domova; učedníci šli s ním. Když přišla sobota, počal učit v synagóze. Mnoho lidí ho poslouchalo a v úžasu říkali: "Odkud to ten člověk má? Jaká je to moudrost, jež mu byla dána? A jak mocné činy se dějí jeho rukama! Což to není ten tesař, syn Mariin a bratr Jakubův, Josefův, Judův a Šimonův? A nejsou jeho sestry tady u nás?" A byl jim kamenem úrazu. Tu jim Ježíš řekl: "Prorok není beze cti, leda ve své vlasti, u svých příbuzných a ve svém domě." A nemohl tam učinit žádný mocný čin, jen na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je. A podivil se jejich nevěře."

Mk 6,1-6

"Když už byli blízko a ušel město, dal se nad ním do pláče a řekl: "Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji! Avšak je to skryto tvým očím. Přijdou na tebe dny, kdy tvoji nepřátelé postaví kolem tebe val, obklíčí a sevrou tě ze všech stran. Srovnají tě se zemí a s tebou i tvé děti; nenechají v tobě kámen na kameni, poněvadž jsi nepoznalo čas, kdy se Bůh k tobě sklonil."

Luk 19,41-44

Koncilní liturgická reforma přinesla bezpochyby velké výhody pro uvědomělejší, aktivnější a plodnější účast věřících na oltářní oběti. Na mnoha místech pak se velice často koná výstav Nejsvětější svátosti, která se stává nevyčerpatelným zdrojem svatosti. Zbožná účast věřících na eucharistickém průvodu o slavnosti Těla a krve Páně je Pánovou milostí, která každým rokem naplňuje radostí toho, kdo se ho účastní. Mohly bychom uvést i další pozitivní znamení víry a lásky k eucharistii. Bohužel vedle těchto světlých stránek nechybějí stíny. Existují totiž místa, kde se téměř úplně upouští od kultu eucharistického klanění. K tomu přistupují v tom či onom církevním kontextu zlořády, které přispívají k zatemnění pravé víry a katolického učení o této podivuhodné svátosti. Vynořuje se někdy značně zjednodušující chápání eucharistického tajemství. To bývá zbaveno své obětní hodnoty a bývá prožíváno tak, jako by nemělo jiný smysl a hodnotu než společné bratrské setkání. Kromě toho nezbytnost služebného kněžství, které se opírá o apoštolskou posloupnost, zůstává někdy v pozadí a svátostnost eucharistie bývá redukována na pouhé hlásání. Z toho důvodu také ekumenické iniciativy tu a tam, i když jsou velkomyslné v úmyslech, dávají proctor eucharistické praxi, jež odporuje disciplíně, kterou církev vyjadřuje svou víru. Jak neprojevit nad tím vším hlubokou bolest? Eucharistie je příliš velkým darem, než aby mohla snést dvojznačnost a snižování významu.

Jan Pavel II., ECCLESIA DE EUCHARISTIA 10